

Els '25+1' anys d'H, Associació per a les Arts Contemporànies van començar a celebrar-se dissabte al Museu de l'Art de la Pell amb un conjunt d'accions i

instal·lacions sota el títol de "Creure en 10 coses impossibles abans d'esmorzar", de les quals ha quedat rastre en forma d'exposició. Ana M. Palomo,

crítica d'art d'EL 9 NOU i fundadora de l'entitat, valora l'esdeveniment pel que significa de continuïtat i, a la vegada, d'inici d'una nova etapa.

Testimoni

H inicia el '25+1' aniversari omplint el Museu de la Pell en un 'gran ritual' d'accions

"Creure en 10 coses impossibles abans d'esmorzar". Accions i instal·lació. Comissariat: Irene Solà i Arnau Musach. Museu de l'Art de la Pell. Dissabte, 11 de febrer de 2017.

Vic

Ana M. Palomo

"He vist créixer la meva filla amb H!", vaig dir mentre sortia del Museu de l'Art de la Pell dissabte passat. En el marc del 25+1 aniversari d'H, Associació per a les Arts Contemporànies, acabava d'assistir a la inauguració del projecte expositiu "Creure en 10 coses impossibles abans d'esmorzar", una activitat, a cura d'Arnau Musach i Irene Solà, amb la qual s'iniciaven els fests d'una entitat que va néixer amb ganes de sacsejar una societat que no tenia entre les seves prioritats culturals les arts contemporànies.

L'afirmació absolutament espontània que relacionava la meva filla amb H tenia la seva raó de ser en els 26 anys de vida d'una realitat ineluctable que imbrica, com tota presència, una extraordinària rècula de projectes, reivindicacions i emocions. Una colla del que ara considerariem *activistes*

Arnau Ricart, amb un instrument creat per ell mateix, en una de les accions de dissabte al Museu de l'Art de la Pell

culturals vam unir esforços, il·lusions i anhels i els vam posar al servei d'una causa: promoure i difondre les arts contemporànies pertot arreu i en forma d'activitats ben diverses. L'embranchida cultural de la Barcelona preolímpica, la voluntat de recollir testimoniatges d'activitats que ja estaven endegades, com la Quinzena d'Art de Montesquiu, i la necessitat de deixar l'empremta de la contemporaneïtat en el bell

mig d'una societat empenyorada de conservadorisme, alimentava l'esma de l'entitat que s'anava fundant. Exposicions, conferències, debats i d'altres elements claus per a la dinamització cultural van sorgir ben aviat de les diferents seues que H ha tingut i noms d'artistes, pensadors i altres actors de la cultura van participar en projectes de la *marca H*.

Tot plegat va desembocar, amb el curs del temps, en el

reconeixement per part de la Generalitat de Catalunya d'una feina reeixida i Vic va tenir un dels vuit centres d'art contemporani que es troben actualment repartits pel territori català. L'ACVIC Centre d'Arts Contemporànies, institució que gestiona H des de la seva fundació el 2009, és el resultat més plausible del reguitzell de manifestacions culturals i artístiques en les quals H ha deixat petja.

Silenciosa a vegades i bronzinaire quan ha calgut, H ha assolit una maduresa que li ha permès combinar la commemoració d'una efemèride pròpia, com són els 25+1 anys d'existència, amb les ganes de retrobar una identitat que va guiar els seus orígens. "Creure en 10 coses impossibles abans d'esmorzar" és un clar exemple d'aquestes intencions i la invitació a Arnau Musach i Irene Solà per tenir cura d'aquest acte inaugural, un repte que demostra l'esperit d'aquesta nova etapa. Una festa, "un gran ritual" era el que ens proposaven els comissaris i de ben segur que les set accions i la instal·lació

La invitació a Solà i Musach demostra l'esperit d'aquesta nova etapa d'H

"que passarà a formar part de l'exposició, igual que les restes que queden quan et llesves després d'una festa", són proves de la confiança que mereix aquesta nova generació i demostracions que el relleu pot estar servit.

Ara doncs, després de gaudir intensament amb totes les accions que vaig viure en el Museu de l'Art de la Pell (*body art*, poesia, audiovisuals, psicomàgia, etcètera), puc convertir en futurible la frase que espontàniament vaig exclamar dissabte i afirmar: "La meva filla es farà gran amb H!".

El llibre 'Birnam', de Víctor Sunyol, inspira la pintura de Toni Pagès al Temple Romà

El pintor de Granollers mostra 20 quadres

Granollers/Vic

Teresa Terradas

Inspirant-se en el llibre *Birnam*, de Víctor Sunyol, i de la pel·lícula *Tron de sang*, d'Akira Kurosawa, Jordi Pagès ha teixit la seva nova proposta expositiva, "Birnam", que s'inaugura aquest divendres a les 8 del vespre al Temple Romà de Vic. La crítica d'art Clara Rebollo s'encarregarà de fer-ne la presentació, mentre que Montse Vellvehí i Víctor Sunyol oferiran una lectura poètica.

L'exposició de l'artista

granollerí està formada per una *suite* de 20 quadres, tècnica *collage*, acrílic i llapis d'oli, sobre cartoné i format 60x90. Les diferents peces s'inspiren, segons explica l'autor, en el llibre que Sunyol va publicar a Labreu Edicions el 2014, en què el protagonista, un actor ja gran, és al camerino preparant-se per representar el rei Duncan a *Macbeth*, quan li comencen a aparèixer dubtes. "Dubtes sobre el valor de la paraula i la naturalesa del llenguatge, sobre el teatre i la seva funció, sobre el

El poeta Víctor Sunyol amb l'artista granollerí Jordi Pagès

seu moment com a actor i el seu passat, sobre la vellesa. Li venen tots els seus fantasmes, dubta de tot, el seu món entra en crisi", explica

Pagès.

El pintor reconeix que llegir el llibre va ser "una troballa, va ser l'embrió per començar a treballar".

Aquesta lectura va coincidir amb el visionat de la pel·lícula *Tron de sang*, d'Akira Kurosawa, on versiona també *Macbeth* de Shakespeare. "Les dues coses em van portar a començar el procés creatiu, amb el qual he gaudit molt", confessa el pintor, un gran amant de Shakespeare. "M'agraden sobretot aquells personatges tan dolents, i els temes i valors que tracta, que sempre són molts actuals".

Les obres, igual que altres de Pagès, incorporen calligrafia amb el recull d'algunes frases i escrits del llibre, seguint un fil que permet una lectura de l'exposició. També són significatius els colors escollits, com l'ocre, en referència a la terra; o els negres, en al·lusió a les bruixes, per acabar amb blaus "per donar, després de tanta sang, una mica d'esperança".